

Љубица Сикимић
ЈЕЖИЋ ЈЕЖКО
БАСНЕ * ПРИЧЕ О ЖИВОТИЊАМА

Љубица Сикимић

ЈЕЖИЋ ЈЕЖКО

БАСНЕ * ПРИЧЕ О ЖИВОТИЊАМА

НЕВЕН

ЈЕЖИЋ ЈЕЖКО

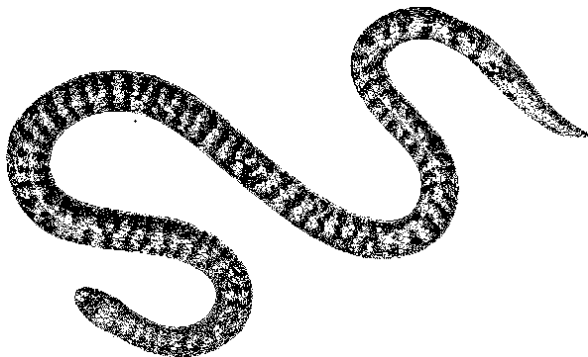

ЈЕЖИЋ ЈЕЖКО УЧИ ДА ПЛИВА

Кренуо Јежић Јежко од куће у своју прву, сасвим самосталну шетњу. Дуго се гегао кроз полумрачну шуму, а када из ње изађе, нађе се на осунчаној стазици за коју није знао да постоји и куда га може одвести. Узбуђен и са жељом да што пре испита, он није имао времена да размишља о томе ко је све пре њега стазицом ходао и добро је утабао, али одмах примети да на њој нема траве, лишћа и опалих гранчица и обрадова се што њоме брже хода. И тако најбржим ходом којим је један јежић могао да иде, стаза га одведе до обале велике баре у којој су се баш тада купале гуске и патке, које на крају уз велику галаму изађоше из воде. Тек када се њихово гакање стиша, јежић однекуд зачу гласно крекетање и поче се освртати на све стране да види ко то има тако чудан глас. Убрзо са великим чуђењем откри да глас долази из баре и да на великом листу локвања лежи крупан жабац, пева и са полузатвореним очима ужива у својој песми. Јежка изненади његов изглед, јер таквог створа он до тада није видео у шуми, али га још више изненади то што је мањи од гусака и патака, а има тако јаку гласину. Мало даље од жапца виде у води дугоногу чапљу, како нетремице гледа у жапца, спремна да сваког тренутка крене према њему. Јежић се зачуди што она, за разлику од гусака и патака, има веома дуге танке ноге и дугачак танак кљун.

Таман реши да крене даље, али се заустави јер му поглед привуче глава змије белоушке, коју је дигла изнад површине воде и плива према густом шевару...

– Ако се ова змија склања од бучних гусака и патка, зашто се упутила према месту где су из шевара изашли патка и њени пачићи? Није ваљда белоушка пошла у лов на пачиће – мислио је јежић и са страхом гледао шта ће се даље дешавати.

Овога пута јежићев страх је био непотребан, јер патка на време спази змију љутито је гледајући и раширеним крилима поче да удара по води, пуштајући крике којима је дозивала свог патка у помоћ. Змија одмах промени правац кретања, а јежић се због тога много обрадова и просто одахну.

Јежић Жежко није могао да види многобројни свет који живи испод површине воде, али зато поче да прати лет многобројних буба различитих облика, величина и боја. Неке од њих су се у ниском лету изнад воде поигравале са жапцем, ругајући му се што узалуд скаче увис како би их ухватио. После дужег гледања ове необичне игре између жаба и оних који су

били ловци и буба које су могле да буду плен, жежић закључи да су бубе мудрије од жапца и да је од свих буба најбржи у лету и најлепши вилин коњиц, дугачког танког тела и прекрасних жуто-зелених крила... Док је задивљено гледао све што се дешавало у барском плићаку и на обали, жежић пожелеле да крене кући и да укућанима исприча о свему што је видео. Био је посебно одушевљен светом који плива и на путу према кући он запева веселу песмицу о њима, добро опонашајући и имитирајући њихов говор:

*Гусан и гускица пливају и гачу
га-га, гаааата, татат, кататат, катат!
Патак и паткица пливају и квачу
квак, век, век, век, квака-квак!
Жабац и жабица пливају и крекећу
креке-кек, крекеее-кек, крек!
Срећан ли је тај шарени свет
што плива по великој бари.*

Јежко у певању мало застаде, јер хтеде да за ову песмицу измисли и отпева још један стих, у коме би рекао колико и сам жели да плива, али већ стиже до своје куће, где га мајка дочека речима:

– Лепа ти је песмица мој Јежко. Само не знам где смо у твојој песмици ми, жежеви? Хајде испевај још један стих о жежевима, жежицама и жежићима.

– Мама, ми живимо у шуми, а ја сада певам о свету који живи у бари и који сам данас први пут видео. Сви они тако лепо пливају и уживају у пливању. Ја им се дивим и завидим им на том умећу. О, како бих волео и ја да пливам – одговори жежић.

Јежићева мама се уплаши да њен синчић не оде поново до баре и не покуша да и сам заплива, па поче да га упозорава да то никако не сме да чини:

– Драги мој синчићу, ми јежеви никако не смемо да улазимо у тако дубоку воду као што је бара, јер би тамо настрадали. Ми смо се и до сада тешко спасавали од јаких киша које су у потоцима носиле воду кроз нашу шуму и потапале наш дом. Ти си мој паметан дечак и надам се да ти никада неће пасти на памет да улазиш у велику бару.

Јежић се зачуди што његова мама са страхом говори о води и пливању, које се сигурно може научити, и сети се да његов отац често говори стару, познату мудрост која гласи: Нико се није научен родио. Све се може у животу научити.

– Ако се у животу све може научити, зашто моја мама диже оволику панику око учења пливања и не жели да ја научим да пливам? Она није у праву и зато ћу сутра опет отићи до баре и тамо наћи неког доброг учитеља пливања – размишљао је јежић и ковао план за сутрашњи поход.

Сутрадан, кришом од породице, јежић оде до велике баре. Тамо затече групу гусака, које га поздраве гакањем и брзим истезањем вратова горе-доле, што он протумачи као знак поздрава и примања у друштво. Он најпре погледа цело јато, па реши да приђе најкрупнијем гусану, за кога је био сигуран да ће му бити најбољи учитељ пливања. Већ је имао смишљено све шта ће му рећи, али не догоди се све онако како је јежић замислио. Наиме, баш тај највећи и најлепши гусан, који је у то време поред баре шетао високо подигнуте главе, не примети јежића испред